

Ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰωάννη ἐπάρχῳ πραι-
τωρίων. Θεσπίζομεν μηδένα παντελῶς μήτε βουλευ-
τὴν μήτε ταξεώτην ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον τοῦ
λοιποῦ γίνεσθαι, οὐδὲν ἐφαπτομένου τοῦδε τοῦ νόμου
τῶν τοιαύτης ἱερωσύνης πρότερον ἤξιωμένων, τοῦ
λοιποῦ δὲ μηδένα παντελῶς ἐκ τῆς εἰρημένης οὐτα
τύχης εἰς τὰς ὀφθαλμίας ἱερατείας ἀναβαίνειν, καὶ μά-
λιστα εἰ καὶ ἤδη λειτουργήσας ἢ τοῖς ταξεωτικοῖς ὑψη-
1 ρετήσας ἔτυχεν ἐπιταγῶσι. Τὸν γὰρ ἐντεθραμ-
μένον εἰσπράξῃσι σφοδραῖς καὶ τοῖς δια τοῦτο ὡς εἰ-
λὸς ἐπισυμβαίνουσιν ἀμαρτήμασιν οὐκ ἂν εἴη δίκαιον
ἔστι μὲν εἶναι ταξεώτην ἢ βουλευτὴν καὶ πράττειν
τὰ πάντων μικρότατα, εὐθύς δὲ ἱερέα χειροτονεῖσθαι
περὶ φιλανθρωπίας τε καὶ ἀκτημοσύνης νομιστοῦντα
καὶ ὑψηλοῦμενον δόγματα· πλὴν εἰ μὴ ἐκ νηπίας ἡλι-
κίας καὶ οὐπω τὴν ἐφηβον ἐκβάσῃς ἔτυχε τοῖς εὐλαβε-
στάτοις μοναχοῖς ἐγκαταλελειμμένος καὶ διαμείνας ἐπὶ
τούτου τοῦ σχήματος· τηρικᾶντα γὰρ ἐφίεμεν αὐτῷ καὶ
πρεσβυτέρῳ γενέσθαι καὶ εἰς ἐπισκοπὴν ἔλθειν, προ-
δηλὸν ὄν, ὡς, ἤνικα τοιοῦτόν τι γένηται καὶ ἄξιός τῆς
ἱερατείας φανῇ, τηρικᾶντα ἀδειαν ἔξει μένειν ἐπὶ τῆς
ἱερωσύνης καὶ τοῦ λειτουργεῖν ἀπηλλάχθαι, τὴν τετάρ-
την μέντοι μοῖραν τῆς αὐτοῦ περιουσίας ἀπάσης παρέ-
χον τοῖς βουλευταῖς καὶ τῷ δημοσίῳ κατὰ τὸν ἐναγ-
χος ἐπὶ τοῖς τεταρτημορίοις τεθέντα παρ' ἡμῶν νόμον,
ἢ μονῶ τῷ δημοσίῳ, εἴγε ταξεωτικῆς τύχης ἐτύχα-
2 νεν ὦν. Εἰ δὲ καὶ ἐν τοῖς εὐλαβεστάτοις ἀρχι-
μανδουταῖς ταχθεῖν καὶ διαμείνειεν ἐν αὐτοῖς, καὶ
οὕτως αὐτῷ δίδομεν τὴν τῆς τύχης ἀτέλειαν, τὴν τε-
τάρτην κᾶνταῦθα μοῖραν τῆς αὐτοῦ περιουσίας, κα-
θάπερ εἰπόντες ἐφθήμεν, παρεχομένῳ· ἄλλως δὲ οὐτε
ἐκείνῳ χειροτονεῖσθαι συγχωροῦμεν οὔτε τῷ χειροτο-
3 νοῦντι τοιοῦτόν τι πράττειν ἐφίεμεν. Γνωσκού-
σης τῆς σῆς ὑπεροχῆς, ὡς ταῦτα παραφυλακτικῶν ἅπασι
τοῖς θεοφιλεστάτοις ἐπισκόποις ποιητὴν ὑφορωμένους
περὶ αὐτῆν τὴν ἱερωσύνην, εἴ τι τοιοῦτο πράξαιεν, πρὸς
τὸ μηδὲ τὸν χειροτονοῦμενον τῆς ἱερωσύνης ἀπολά-
ειν, κᾶν εἰ πρότερον οἰονδήποτε βαθμὸν ἱερατείας
ἐπέειχεν, ἀλλ' ἐν ιδιώταις τετάχθαι καὶ τὰς λειτουρ-
4 γίας ἐκτελεῖν, αἷς ὑπέκειτο πρότερον. Ἄπερ ἅπαντα
κρατεῖν εἰς τὸν ἐφεξῆς βουλόμεθα χρόνον, ἐπειδὴ
τοίνυν πρῶτον ὑφ' ἡμῶν ἐξέυρηται, οὐ προσαπτο-
μένον παντελῶς τοῦδε τοῦ νόμου, καθάπερ εἰπόντες
ἐφθήμεν, τῶν ἀπαξ τοιαύτης ἱερωσύνης ἀξιοθέντων,
ἀλλ' ἔξουσίαν ἐχόντων αὐτῶν δι' ὑποκαταστάτων
λειτουργεῖν κατὰ τὴν Θεοδοσίον καὶ Οὐαλεντινιανῶν
τῶν τῆς εὐσεβοῦς λήξεως διάταξιν τὴν πρὸς Θεομᾶν
5 ἀντιγεγραμμένην. Πρὸς τούτοις κἀκεῖνο δίκαιον
εἶναι καὶ κρατεῖν καὶ πολιτευσάμενον οὐκ ἴσμεν ὅπως
τεθὲν ἐξ ἀρχῆς καὶ πολιτευσάμενον οὐκ ἴσμεν ὅπως
παρῶνται. μεμνημέθα γὰρ Ἀρχαδίον καὶ Οὐανοῖον
τῶν τῆς εὐσεβοῦς λήξεως ἐντυχόντες διατάξει βου-
λομένη τοὺς κληρικούς, εἴπερ ἀμελήσαντες τυχοῖεν τῆς
ἑαυτῶν τάξεως καὶ εἰς οἰανδήποτε ἐνοπλον στρατείαν πα-

ραγγελλαιεν ἢ καὶ καθ' ἡρημένοι παρὰ τῶν Θεοφιλεστά-
των ἐπισκόπων στρατεύεσθαι τολμήσαιεν, ἐκβάλλε-
σθαι μὲν αὐτοὺς τῆς στρατείας ἧς ἔτυχον, παραδίδωσθαι
δὲ ταῖς τῶν πόλεων βουλαῖς, ὑπουργήσοντας τὸ λοιπὸν
τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὴ καὶ τῇ τοῦ δεσπύτου Θεοῦ λατρείᾳ
κατὰ τὸν τῆς στρατείας τρόπον ἔτυχον ἀπειπόντες.
6 Ἄπερ κρατεῖν ἐκ τοῦδε ἡμῶν Θεσπίζομεν τοῦ νό-
μου, κελεύοντες αὐτοὺς εὐθὺς καὶ παραχώρημα τῆς πό-
λεως ἐκεῖνης, ἐξ ἧς εἰσί, γίνεσθαι βουλευτάς, εἰ μὴ
σφόδρα εὐπορίαν ἔχοι βουλευτῶν ἢ πόλις, ἐπειτόυγε
τῆς γείτονος ἢ καὶ πορρωτέρω μέχρι μίας ἐπαρχίας
έτέρας, ἔνθα μάλιστα βουλευτῶν καθέστηκεν ἀπορία.
7 Εἰ δὲ ἀφανεῖς, ὡς εἰκός, γένοιτο, ἀδειαν δίδομεν
ταῖς βουλευταῖς εὐθὺς ἐπιβαίνειν τῶν προσηκόντων
αὐτοῖς πραγμάτων καὶ τὰντα κατέχειν καὶ τὸ ἱκανὸν
8 ἑαυτοῖς κατὰ τὸν νόμον ἐντεῦθεν ποιεῖν. Ταῦτα
μὲν οὖν ἐπὶ τοῖς εὐλαβεστάτοις κληρικοῖς οἰοῦνδῆποτε
βαθμῶς κρατεῖν εἰς τὸ διηνεκὲς Θεσπίζομεν καὶ ἐπὶ
τοῖς ἤδη πεπλημεληκόσι κρατεῖν τὸν νόμον βουλό-
9 μνοι, διότι καὶ πρότερον ἦν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τινα
διάταξιν εὖρομεν περὶ μοναχῶν διαλεγομένην καὶ
βουλομένην αὐτοὺς μὴ καταλιμπάνειν τὰ οἰκεία μονα-
στήρια μηδὲ θορυβεῖν τὰς πόλεις, ἦν καὶ πρὸς τινα
νενομοθετησθαι καιρὸν τινες ὑποπτεύουσι, δεῖν ᾠήθη-
μεν ἀφορμὴν ἐντεῦθεν λαβόντες τελειότερόν τε καὶ
εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον καὶ τοῦτο ἐπανορθῶσαι· ὥστε
ὑπερὶ τοῦ λοιποῦ τῶν εὐλαβεστάτων μοναχῶν ἀδειαν
εἶναι τοῦ τοιοῦτό τι πράττειν καὶ καταλιμπάνειν
μὲν τὸ μοναχικὸν σχῆμα, πειριβάλλεσθαι δὲ τὴν οἴαν-
οὖν στρατείαν ἢ ζῶσιν ἢ ἀξίαν ἢ τὸν ἐν δικαστη-
ρίοις μεταδιώκειν βίον καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ Θεραπειᾶς
τὰς ἀνθρωπίνας ἀσχολίας ἀνδαιρεῖσθαι ἢ γνώσκειν.
10 Ὡς καὶ ὁ τοιοῦτό τι πράττων ἐπιδοθήσεται τῇ
βουλῇ τῆς πόλεως ἐκεῖνης, ἐξ ἧς ἐστίν, ἢ ἑτέρας, καθὰ
πρότερον εἰπόντες ἐφθήμεν, εἰ μὲν χρημάτων εὐπο-
ροίη, καὶ χρηματικὰς ὑποστησόμενος λειτουργίας, ἐπει-
τοίγες τὰς εἰς σῶμα φερούσας· κἀνταῦθα ἀδειᾶς οὔσης
ταῖς βουλαῖς, καθὰπερ εἰπόντες ἐφθήμεν, εἰ ἀφανεῖς
γένοιτο, ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων καὶ τὸ
11 ἱκανὸν ἑαυταῖς κατὰ τὸν νόμον ποιεῖν. Ἐν ἅπασι
δὲ τοῖς θέμασι, ἐφ' ὧν λαμβάνειν ἀπὸ τῶν τοιού-
των αἰτιῶν τὰ βουλευτηρία τι προστάττομεν, βουλό-
μεθα τὴν μὲν ἡμίσειαν τούτων μοῖραν τοὺς βουλευ-
τὰς κομιζέσθαι μὴ ἐν χρυσίῳ, ἀλλ' ἐν ἀκινήτῳ κτή-
σει ἢ οὐσῃ ἢ ὠνούμενῃ κατὰ τὸν ἔμπροσθεν φοιτη-
σαντα παρ' ἡμῶν νόμον, τὴν δὲ ἡμίσειαν τῇ γενικῇ
τραπέζῃ τῆς σῆς ὑπεροχῆς εἰσφέρεισθαι, ὥστε καὶ τὸν
σὸν θρόνον προνοεῖν ἀγούπνως μηδὲν τοιοῦτο διαλα-
θεῖν, ἀλλ' ἅμα τῷ γίνεσθαι τι τὴν προσήκουσαν
ὑπὲρ τούτου ποιέσθαι Θεραπειάν, πλὴν εἰ μὴ νῦν
γούν ἐκόντες οἱ τοιοῦτοι ἀπόθιοντο μὲν τὴν στοα-
ταίαν ἢ ἀπλῶς ὅπερ ἔχουσι σχῆμα, εἰς δὲ τὸν μο-
ναχικὸν αὐθις ἀκριβῶς τε καὶ ἀληθῶς ἐπανέλθοιεν
βίον καὶ τοῖς εὐλαβεστάτοις κληρικοῖς ἐγγραφήναι
σπύσαιεν. εἰ γὰρ τοῦτο πράξαιεν εἰςω ἐνιαυτοῦ
ἐνός, ἀφ' οὗπερ ὁ παρὼν Θεὸς ἡμῶν γέγονε νόμος,
ἀφιεμεν αὐτοῖς τὴν ποιήν, ἀρεκεῖν αὐτοῖς τὸν ἐκ τῆς

12 ἀσκήσεως ἡγούμενοι σῶφρονισμόν. Ταῦτα δὲ κρατεῖν εἰς τὸν ἐφεξῆς βουλόμεθα χρόνον, οὐδὲ ἐκείνους ἔξω τῆς εἰρημένης καταλιμπάνοντες ποιητῆς, ὅσοι ἀπὸ τῆς ἡμῶν βασιλείας καίτοι μοναχοὶ καθεστῶτες τοιοῦτό τι πεπραχάσι, τὸ γὰρ ἐμπροσθεν ἅμα μὲν διὰ φιλανθρωπίαν, ἅμα δὲ τὸν χρόνον ἐρυθριώντες ἀφιέμεν, ἐπεὶ μηδὲ σαφῶς νενομοθετημένον ἐμπρο-
13 (2) σθεν ἦν. Ἐπι τοῦτο θεσπιζομεν, εἴτε πατήρ εἴτε μήτηρ εἴτε ἕτερός τις ἐξ ἀπαιδίας ἀποκατάσταιν ἢ ὑποκατάσταιν ἐπαγάγοι τισὶν εἴτε ἄρρεσιν εἴτε θηλείαις, οἱ δὲ πρὸς γάμον ἐλθεῖν διὰ τὴν τῆς ἀσκήσεως οὐχ ἔλουντο τρόπον, περιαιρεῖσθαι τὰς τοιαύτας ἀποκαταστάσεις ἢ ὑποκαταστάσεις καὶ ἔχειν αὐτοὺς ἔξουσίαν εἰς ὃν βούλονται τρόπον, εὐσεβῆ μέντοι, τὰ ἐντεῦθεν ἀφιερῶν καὶ ἢ δαπανᾶν περιόντας ἢ καταλιμπάνειν τελευτῶντας· ὡσπερ εἰ καὶ ὑπὸ αἵρεσιν παιδοποιίας αὐτοῖς τι καταλειφθεῖη, δεῖ καὶ τοῦτο αὐτὸ ἔχειν αὐτοὺς παιδοποιεῖν οὐκ ἀναγκαζομένους.
14 Τὴν αὐτὴν δὲ νομοθεσίαν καὶ ἐπὶ γυναιξὶ παρενενοούσαις καὶ ἐπὶ τοῖς γαμεῖν ὄλως κεκωλυμένοις εὐλαβεστάτοις κληρικοῖς ἐπεκτείνομεν καὶ ἀνατίθεμεν καὶ ταύτην τὴν χάριν θεῶ τῶν ἡμετέρων χρόνων
15 (3) ἀξίαν. Ἐπι θεσπιζομεν, εἴτε ἀνὴρ ἐπὶ μονήσῃ βίον ἐλθεῖν βουληθεῖη εἴτε γυνή τὸν ἀνδρα καταλιποῦσα πρὸς ἀσκήσιν ἐλθεῖ, μὴ τοῦτο αὐτοῖς ζημίαις παρέχειν πρόφασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν οἰκεία πάντως λαμβάνειν, ὥστε τῇ γυναικὶ τὴν προῖκα εἶναι λαβεῖν τὴν αὐτῆς καὶ τὴν πρὸ γάμου δωρεὰν τῷ συνοικήσαντι, τὸ δὲ ἐκ τούτου κέρδος μὴ κατὰ τὴν ἐκ ῥεπουδίου διάξευθιν ἐκδικεῖν ἢ μένειν παρὰ τῷ μὴ ἀποταξαμένῳ, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐκ θανάτου σύμφωνον, οἷα δοκούντος τοῦ ἀφισταμένου τῷ τῆς μετὰ τῶν ἄλλων διαίτης ἀναχωρεῖν τόγε ἐπὶ τῷ συνοικεσίῳ τεθνήσκειν, διὰ τὸ τῷ συνοικήσαντι πανταλῶς ἄχρηστον εἶναι· καὶ ὅπερ ἂν ἡ τῶν προικῶν συμβολαίων δεῖξειεν δύναμις ἐκ τῶν ἀπὸ τελευτῆς συμφώνων ὀφειλόμενον, τοῦτο αὐτὸ τὸν λαβόντα τοῦ λοιποῦ παραχωρεῖν τῷ τὴν ἀσκήσιν ἐλομένῳ· ὥστε μέντοι μὴ θαρρεῖν τὴν γυναῖκα πρὶν ἐνιαυτὸν διελθεῖν εἰς ἕτερον ἰδεῖν συνοικέσιον διὰ τὴν τῆς γονῆς ἀδηλίαν· ἀλλ' εἴ τι μέλλοι γίνεσθαι τοιούτο, τηρικαῦτα στέλλεσθαι διαίσιον κατὰ τοῦτο δὴ τὸ καλούμενον bona gratia παρὰ τοῦ μὴ τὴν ἀσκήσιν ἐλομένου προσώπου, οὕτως τε πράττειν ἂ βούλεται, τῶν κερδῶν κατὰ τὸν ἐμπροσθεν εἰρημένον τρόπον προσγινομένων αὐτῷ· δηλαδὴ τοῦ κερδαινομένου ἐκ τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐκ τρόπου παντός, εἰ καὶ ἐπὶ τῶν προτέρων γάμων ἢ ἢ γυνὴ ἢ ὁ ἀνὴρ μένοιεν, τοῖς κοινοῖς παισὶ τοῖς ἐκ τούτου τοῦ γάμου γενομένοις, εἴ τινα εἴη, φυλαττομένου.
D. v k. Dec. Constantinopolii post cons. Lampadii et Orestis.

id est:

Idem A. Iohanni pp.

Sancimus, ut nullus omnino curialis vel cohortalis in posterum episcopus vel presbyter fiat: qui antea tali sacerdotio digni habiti sunt, hac lege non tanguntur, posthac autem nemo omnino qui memoratae condicionis est ad praedicta sacerdotia accedat, praesertim si iam ministravit vel forte cohortalini iussionibus oboedivit.

1 ¶ Neque enim iustum esset eum, qui violentis exactionibus et peccatis quae his videlicet admiscuntur, innutritus est, modo cohortalem vel curialem esse, et omnium acerbissima facere, mox sacerdotem creati humanitatis et innocentiae praecepta docentem ac suadentem: nisi forte ab infantia necdum pubertatem egressus inter monachos receptus sit et in eo statu permanserit: tunc enim ei permittimus, ut et presbyter fiat et ad episcopatum perveniat: qui videlicet, quoad id fiet et clericatu dignum se praestabit, in sacerdotio perseverare poterit et a muneribus vacabit, ut tamen quartam substantiae partem curiae et fisco offerat secundum constitutionem, quam nuper de quarta dedimus, vel fisco solo, si forte cohortalis condicionis fuerit.

2 ¶ Quod si et inter devotissimos archimandritas recipitur et inter eos remanet, etiam sic sortis vacationem ei praestamus, dummodo et ipse quartam substantiae suae partem secundum quod diximus offerat: aliter enim neque illum ordinari neque ordinantem tale quid facere permittimus.

3 ¶ Quae excellentia tua sciat ab omnibus religiosissimis episcopis observanda esse poenam circa sacerdotium ipsum expectaturis, si quid tale faciant, ordinatum praeterea neque sacerdotio frui, tametsi antea quemlibet clericatus gradum tenuerit, sed inter laicos numerari et munera subire, quibus antea subiacebat.

4 ¶ Quae omnia in futurum tempus valere volumus, quia nunc primum a nobis inventa sunt, neque omnino haec lex, ut diximus, eos tangat, qui semel sacerdotium meruerunt, sed liceat eis per substitutos munera subire secundum Theodosii et Valentiniani divinae memoriae constitutionem ad Thomam rescriptam.

5 ¶ Praeterea et illud iustum esse et obtinere et in usu esse iubemus, quod ab initio positum et observatum iam nescimus quantum neglegitur, meminimus enim incidisse in Arcadii et Honorii divinae memoriae constitutionem, quae clericos, si ordinem suum deserant et ad quamlibet armatam militiam nomina dent vel etiam depositi a religiosissimis episcopis militare ausi sint, militia quam nocti sunt exui vult et civitatum curiis tradi, ut deinceps rei publicae ministerium faciant, cum se domini dei servitio per militiae genus abdicaverint.

6 ¶ Quae valere ex hac nostra lege sancimus rubentes eos continuo ac statim illius civitatis ex qua oriundi sunt curiales fieri, nisi ea civitas curialibus valde abundet, quo casu vicinae vel etiam remotiori usque in proximam provinciam addicantur, ubi potissimum curialium penuria est.

7 ¶ Quod si videlicet latitant, licentiam damus curialibus confestim res quae eis competunt ingredi eaque tenere et satis sibi inde secundum legem facere.

8 ¶ Haec igitur in devotissimis clericis cuiuscumque gradus in perpetuum obtinere iubemus, quin etiam in his valere volumus qui iam offenderunt, quoniam antiqua sunt.

9 ¶ Cum autem quandam constitutionem invenerimus, quae de monachis agens eos monasteria relinquere et in urbibus vagari vetat, quam tamen nonnulli ad certum tempus datam esse suspicantur, inde occasionem sumentes perfectius hoc et in omne tempus reformandum credidimus: nulli igitur devotissimorum monachorum in futurum liceat tale quid facere et monachicum habitum relinquere, induere autem qualemqualem militiam vel cingulum vel dignitatem vel in indiciis versari et dei ministerio humanas occupationes praeferre vel cognoscere.

10 ¶ Qui tale quid faciet, tradetur curiae eius civitatis, ex qua oriundus est, vel alius secundum quod supra diximus, ut si quidem locuples est, etiam pecuniaria munera sustineat, praeterea corporalia: ut et in hoc casu liceat curiis secundum quod supra diximus, si latent, res aggredi et sibi secundum legem satisfacere.

11 ¶ In omnibus autem casibus, in quibus ex eiusmodi causis curias capere quid iubemus, dimidiam eius partem curiales non in auro accipere volumus, sed in rebus soli, sive eae subsunt sive comparandae sunt secundum legem antea a nobis propositam, alteram dimidiam communi excellentiae tuae mensae inferre, ut et sedes tua diligenter provideat, ne quid eiusmodi lateat, sed simulae fiat, competentem medelam ei adhibeat, nisi iam ipsi sponte militiam vel quem alium tenent statum reliquerint et ad monachicam vitam rursus strenue ac vere reversi fuerint et impigre id egerint, ut devotissimis clericis adscriberentur. quod si intra anni spatium fecerint, ex quo praesens lex nostra lata est, poenam eis remittimus, sufficere iis emendationem rati, quam ex vitae suae ratione habent.

12 ¶ Haec autem in futurum tempus obtinere volumus neque illos poena supra dicta eximentes, qui inde a nostro principatu monachi constituti tale quid fecerunt, antequam tempus tam humanitatis gratia quam temporis ratione erubescerent absolvi, quoniam antea non perspicue constitutum erat.

13 ¶ Praeterea et hoc constituimus, ut sive pater sive mater sive quis alius in defectum liberorum viris quibusdam vel mulieribus restitutionem vel substitutionem iniunxerit, ii autem ob vitam religiosam matrimonium contrahere noluerint, tales restitutiones vel substitutiones rescindantur liceatque iis quemadmodum voluerint, pie tamen, quae inde iis obveniunt consecrare et vel dum vivunt erogare vel post mortem de iis disponere: sicut etiam si sub condicione liberorum procreandorum iis quid relictum fuerit, et hoc eos habere oportet, liberorum procreatione minime iis incumbente.

14 ¶ Eandem legem extendimus etiam in mulieres virginitatem professas et devotissimos clericos quibus matrimoniis omnino interdictum est et deo hanc gratiam nostris temporibus dignam referimus.

15 ¶ Praeterea sancimus, sive vir solitariam vitam eligere velit sive mulier viro relicto ad exercitationem monachicam venerit, ne hoc ipsis poenae causa sit, sed propria omnimodo recipiant, ut mulieri dotem suam, coniugi ante nuptias donationem recipere liceat, lucrum autem ex his

non quasi repudium intercesserit vindicetur vel remaneat apud eum qui non renuntiaverit, sed ex pacto quod in mortis casum initum est, quasi is qui a convictu recedat in matrimonio mortuus esse videtur, quoniam cohabitanti plane inutilis est: et acceptis iis, quae dotalibus instrumentis continentur de eo quod in casum mortis debeatur reliqua remittat ei qui religiosam vitam elegit: ne tamen mulier audeat ante annum elapsum ad aliud matrimonium spectare propter generationis incertum: sed si tale quid futurum sit, repudium quod 'bona gratia' dicunt mittatur ab eo qui religiosam vitam non elegerit, et sic faciat quod velit, lucris secundum praedictum modum ad eum devolutis, eo videlicet, quod ex huiusmodi causis lucratur, omnimodo, et si vel uxor vel vir in priore matrimonio perseveret, liberis communibus ex hoc matrimonio progenitis, si qui fuerint, conservando.